

der behandler det andet Lovforslag, er enigt om, at de to Lovforslag absolut bør følges ad. De har ogsaa tidligere været behandlede under eet — man har for øvrigt ogsaa behandlet disse Spørgsmaal under eet i Kommissionen.

Det foreliggende Lovforslag har jo ligget i det høje Folketing siden 11. April 1919, naturligvis med den Afbrydelse, som Rigsdagssamlingens Slutning og den nye Samlings Indkaldelse har foraarsaget. Jeg vilde have sat Pris paa, hvis jeg, ligesom den sidste ærede Taler (Jørgen Hald) kunde mene, at Lovforslaget ved de Ændringer, der er indførte i Folketinget, var blevet betydeligt eller i alt Fald væsentligt forbedret. Jeg maa imidlertid tilstaa, at jeg har den modsatte Opfattelse, og hvis jeg skulde være med til at stemme for den endelige Vedtagelse af et af to Lovforslag: det her foreliggende og Lovforslaget, som det blev fremsat i Folketinget af den højtærede Minister, vilde jeg ikke nære Spor af Tvivl om, at jeg i høj Grad vilde foretrække Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det blev fremsat af den højtærede Minister. Adskillige af de Bestemmelser, der er vedtagne i Folketinget, anser jeg ikke for Forbedringer, men snarere for det modsatte. Jeg vil slutte mig til de Udtalelser, der er faldet om, at de enkelte Bestemmelser maa man helst vente med at tale om, til vi faar Sagen i Udvalg, men der er dog enkelte Ting, jeg gerne vil gøre opmærksom paa.

Jeg tror egentlig, at nogle af Bestemmelserne i Lovforslaget, som det foreligger for os, vil, om end ikke umuliggøre, saa dog vanskeliggøre Administrationen af Loven, men jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Jeg kan slutte mig til de faldne Udtalelser med Hensyn til den Forhøjelse af Erstatningssummerne, som er foreslaaede i Folketinget, navnlig Forhøjelsen fra 6 000 Kr. til 8 000 Kr. som Maksimumsbeløb og Forhøjelsen af Minimumsbeløbet fra 600 Kr. til 1 800 Kr.

Saaledes som Lovforslaget er formet, vil der efter min Opfattelse kunne hænde følgende: Lad os tænke os f. Eks. en Postfunktionær, der er i Tjeneste i et Jernbanetog, og et Postbud, der kører som Passager i samme Tog, begge kommer til Skade ved Jernbaneuheld, men Postfunktionæren, der kører i Tjenesteanliggende, vil ikke kunne faa saa stor Erstatning som det Postbud, der rejser, fordi han har fri og er paa Lystrejse. Men en saadan Affattelse tror jeg ikke vi kan vedtage, fordi det vil være ganske urimeligt, at der skal

være en saa betydelig Forskel overfor de to Funktionærer.

Der er ogsaa enkelte andre Ting, jeg maa spørge om. Skal f. Eks. en Mand have aarlig Erstatning, fordi hans Kone bliver slaaet ihjel ved en Jernbaneulykke, og skal Enken beholde den aarlige Understøttelse, naar hun gifter sig igen? Jeg tror, at man i alt Fald plejer ved Fastsættelse af Pensioner at give Bestemmelser i saa Henseende, og jeg synes, at saadanne savnes i det foreliggende Lovforslag.

Jeg kan udtale min fuldstændige Tilslutning til den højtærede Ministers Bemærkning ved Sagens Forelæggelse i Dag, at man ved ikke, hvad Dag Ulykken vil ske. Og jeg har sagt ved Behandlingen af Lovforslag om Brandfare ved Jernbanedrift, at hver Dag, der gaar, forinden vi faar Lovbestemmelser vedtaget, der nogenlunde begrænser det Ansvar, som Banerne har, indeholder baade for Statsbanerne og for Privatbanerne en uhyre stor Risiko. Jeg vil slet ikke komme ind paa at udtale mig om de Ulykker, der kan ske med Hensyn til Brandfare.

Jeg er ikke enig i de Udtalelser, der faldt fra det ærede 6te Medlem for 5te Kreds (Ejsing), som talte paa mit Partis Vegne, men er fuldstændig enig med Ministeren i, at den Ejendom, den Bygning, den Gaard, der ligger i en saadan nærmere bestemt Nærhed af det Sted, hvor Banen bliver anlagt, faar i givet Tilfælde Erstatning helt og fuldt betalt, men bygges der nær ved Banen, efter at Banen er anlagt, er Forholdet et ganske andet. I de senere Aaringer har man ved Privatbaneanlæg eksproprieret Arealer med brandfarlig Bevoksning eller Skov, der laa i den nærmere bestemte Afstand fra Banelegemet, og har givet vedkommende Folk fuldstændig Erstatning for hele Jordens Værdi paa de Vilkaar, at man ikke forlangte Jorden, men paalagde dem den Forpligtelse at holde den fri for brandfarlig Bevoksning, og der er i alt Fald enkelte Steder, hvor der er indtruffet Ildebrand, som har foraarsaget, at ikke alene den vedkommende Mands Ejendom har lidt Skade, men ogsaa Naboejendomme, og der er da blevet gjort et Ansvar gældende overfor Banerne, som man skulde synes var ganske urimeligt. Naar de i Forvejen har eksproprieret Brandbælter, som vi kalder dem, skulde det synes urimeligt, at de yderligere skulde yde Erstatning, fordi vedkommende ikke har holdt sig de Forpligtelser efterrettelig, som han har paataget sig ved Banens Anlæg.